

מסורת הש"ס

אסוקי הכלל. כגון זה שהטמין בדבר אחר והיה קופה על הגפת...

לענין רש"י

פליט"ר (פליטריש"י). לבר.

מוסף רש"י

ובענין צמר. לאחר שנקרא ונסלף נחשקת וביב יו. ובמוכרין. של חקך גנדים שהקורא מילא מנדי האמר...

רבינו חננאל

הפסוק נמי הכלל. ואריקנא אפר רבא אנטח כוזא דריא אפומא דקומקומא סתום דמיא צורן ומליה חיימם האר נמי לטיפוס דרודא אפומא דכובא ולנאחין נטלא אנביה דטרודא מוסא דשארי (דשארי) דשירוי הוס (מתחזק) מתחזק כבודא ופסיד כבודא דרודא ופסיד ליה. ולא דרד לתפוקא שריא סתיל קטורה כפוסא דכובא. כדפרישין בפרק ר' אליעזר אומר חולין. אפר רבא האי פרוקא אפלי ריבא שרי. ולא חייש גיחוי כמו סגננה. אפומא ריבא כובא אסיר. והא עביד אהל כסמננה. ואמאי שרי רבא הוס אפלי דכובא. ליתוס ספא יחסות הסתיל. ושנינו סתיל לא קפיד כשיריחא. פליטין פי ששירי מליה בדרך שישקן כסמנא אכל לא כגנר הוס. דקפיד כשיריחא חילק ר' אבי אסור והוא שרי. פי מוכין. מירושטין (של) גנדים סקודעין כדתנן כגנדים סק' י"א בני סוגר שנתערב באחיים כולן מרודין. קיצנו אפומא מוכין סתור. מוכין אפומא כי הו' דתניא אין נותנין מוכין לא חסר חבד ולא לחך הפסד בריט ושוי צריך לומר בשבת. נשוי מחזירין אותן בשבת ונאין צריך לומר בירושטין. אפר רב הפותח בבגד בית הצואר בשבת חייב חטאת

במה טומנין פרק רביעי שבת

מ"ח.

עין משפט ור מוצה

ב א טוסי"ג ארית טומן שח ספ"ף ח. הלכה עו טור ופ"ט ארית טומן עכ ספ"ף טו. הלכה עו טור ופ"ט ארית טומן עכ ספ"ף טו. הלכה עו טור ופ"ט ארית טומן עכ ספ"ף טו.

רב נסים גאון

פרק רביעי בטה בטה טומנין אפר ליה ר' יורא מאי שנא ממיחם על גבי מיהם. ככוף הפרק ז"ל (ואו) בכרייתא גרמי ומיחין מיהם על גבי מיהם. ומאי שנא מפרונקא. עיקר דיליה בפרק ר' אליעזר אומר חולין את המסכתא בירושטין וזו קטן אפר רבא האי פרוקא אפליא דפומא ריבא שרי זכר. ואיכא דאמר מאי שנא מפרונקא דבר לפי שרי יורא ע"כ רבא הוה פליט"ר. והוא בעל השמיעה.

דויתים מסקי הבלא. מקלן יש לאסור להניח גחלים תחת הקדרה אפי' יתן עליהן אפר אין להטמין קדרה עליהם שהרי הגחלים מעלין הכל למעלה כמו גפת של זימים היא אוחזת לנו מטמינן על כירות שלנו שקורין אשטרי"א וזע"פ פירושין אוחז הוא מוסקי הכל כמו גפת של זימים ואומר ר"י שיש ליתן טעם לקיים המנהג דגבי גפת איכא למיחש שמא יטמין כולה במוכה אבל בזירות שלנו לא שייך למיחש הכי ועוד יש שעושין חפירה גדולה ועושין בה צינן לבנים סביב מכל ד' ומלמטה ומחמין אותה היעב וגורפין אותה ומטמינן בה את הקדרה ולא דמיא למטמין בדבר המוסקי הכל דלא אסרו אלא כשטמין ומדיק סביב הקדרה דומיא דרמין אבל מנור או חפירה שיש אור צינן הדפנות לקדרה אין לאסור יותר מהשהא חף על פי שכל הקדרה בתוך המנור ורבינו ברוך פי' שיש לחלק צינן מוספת הכל דגפת למוספת הכל דכירה שלנו פי' שהכירה אין חומה אלא מחמת האש ולעולם מתקרב והולך אבל הגפת מוסקי הכל מעלמנו אומר רבינו שמואל דמותר לשום תפוחים אלא האש סמוך לחשכה זע"פ שלא יוכלו ללנות מבע"י דנאכלין טפי כמו שכן מין ממשל שנתבשל כמאכל כל דרוסי' דשרי ואע"ג דכפ"ק (ד' י"ט) תנן אין לולינן כשר כלל וביצה אלא כדי שיעלו מבע"י זע"פ שפעמים אורלים כלל מי מ"מ אינו ראוי לאכול מי כמו תפוחים ורואה להפיג חריפותן ולמתקן בנישולו ואם הטמין תפוחים עם הקדרה אסור להחזיר כרים וכממות על הקדרה שעממן או להוסיף על אותן כרים זע"ג דאם אין שם תפוחים מותר להחזיר כדתנן בפירקין (ד' נ"א). ככהו ונתגלה מותר לכסותו ולהוסיף נמי אמרינן בגמרא (שם) אם נא להוסיף מוסקי כשים עם הקדרה תפוחים אסור דאם מחזיר קודם שנתבשלו

אסוקי הבלא דויתים מסקי הבלא דשומשומין לא מסקי הבלא רבה ורבי זירא איקלעו לבי ריש גלותא חזויה לההוא עבדא דאנח כוזא דמיא אפומא דקומקומא ינוהיה רבה א"ל ר' יורא מאי שנא ממיחם על גבי מיהם א"ל התם אפומא קא מוקים הכא אולודי קא מוליד הדר חזויה דפרים דסתודר אפומיה דכובא ואנח נטלא עילויה ינוהיה רבה א"ל ר' יורא אמאי אמר ליה השתא חזית לסוף חזויה דקא מעצר ליה א"ל מאי שנא מפרונקא א"ל התם לא קפיד עילויה הכא קפיד עילויה: ולא בתבין: בעא מיניה רב אדא בר מתנה מאביי מוכין שטמון בהן מהו לטלטלן בשבת א"ל יובי מפני שאין לו קופה של תבן עומד ובפיקר קופה של מוכין לימא מסייע ליה טומנין בניו צמר ובציפי צמר ובלשונות של ארגמן ובמוכין ואין מטלטלין אותן אי משום הא לא אוריא הכי קאמר אם לא טמן בהן אין מטלטלין אותן אי הכי מאי למוטרא מהו דתימא הוי למונא עלייהו קמ"ל: רב חסדא ישרא לאהרורי י"א אורדא לבי סדיא בשבתא אויביה רב חנן בר חסדא לרב חסדא מתירין בית הצואר בשבת אבל לא פותחין ואין נותנין את המוכין לא לתוך הכר ולא לתוך הכסת ביו"ט ואין צריך לומר בשבת לא קשיא הא בחדתי הא בעתיקי תניא נמי הכי אין נותנין את המוכין לא לתוך הכר ולא לתוך הכסת ביו"ט ואין צריך לומר בשבת נשדו מחזירין אותן בשבת ואין צריך לומר ביום טוב אומר רב יוהרה אומר רב י"א הפותח בית הצואר בשבת חייב חטאת מתקיף לה רב כהנא מה

מננא: הפוסח ביום הלאור. של חלוק לכתמילה: חייב חטאת. דהשתא קמשוי ליה מנא וחיבי משום מכה כפטיש והיינו גמר מלאכה: מה להחזיר: מ"א שנא ממיחם ע"ג מיהם. קשה לר"י דכרייתא גופה דשרי מיהם ע"ג מיהם כדכרייתא לא שמעי לה ולא מכת כרייתא פריך אלא ממעשים בכל יום שנתמין מיהם עם גבי מיהם תימה דהכי דמי אי די סולדת זו היכי הוה צעי למישרי זע"פ שמנשל מי לא ידע דמולדות האור כאור דתנן (ושל דף נ"א): אין נותנין ביצה כלל המיחם ואמר אם גלגל חייב חטאת ותנן נמי (דף נ"א). המיחם שפינהו לא יתן לתוכו זונן ואי להפסיר היכי מסיק דאסור והא תניא כפ' כירה (דף נ"א): נותן אדם קיתון של מים כנגד המדורה לא בשביל שיחמו אלא בשביל שחפוג ינתן והיינו הפסד דמכוסה סוגיא דהתם וד' יהודה נמי קאמר התם אחד מים ואחד שמן די סולדת זו אסור אין די סולדת זו מותר ואין לחלק דגבי מדורה זיהר שלא יבשל כיון שהיא אלא האש אבל הכא אפילו אין די סולדת זו אסור דשמא יבא לטעות ויניח עד שיבשל דהא גבי מיהם שרינן לתת לתוכו מים מרובין כדי להפסירן ולא גורין אטו מים מועטין זע"פ שאינו אלא האש ונראה לרשב"א דהא דשרינן לתת קיתון של מים כנגד המדורה היינו כדחוק מן המדורה שעלנוס לא יוכל לבא לדי בשול אבל בקרוב אסור אפי' להפסיר דילמא משתלי ואמי להניחן שם עד שיבשל ולהכי מסיק הכא דאסור ולא בשביל שיחמו דקתני התם היינו כלומר כמקום שיכול לבא לדי שיחמו והלשון דחוק קאת: מ"א שנא מפרונקא. פ"ר"ח דאמר רבא בפרק חולין (לקמן קט"ז): האי פרוקא אפליגא דכובא שרי דלא הו' אהל ולא חיישין שמא יסחוט: ה"ר"ם ז"א קפ"ד. פ"ר"ח דכרייתא (דף נ"א): ו"ב' מפני שאין לו קופה ש"ה הבן בוי. וא"ת מאי קבעי הא תנן כמתניתין טומנין בגזיזי למה לומר דאין אפילו טמן דהא קתני בהדיא כיצד עושה מנעד את הכיסוי והן נפולות וכי מיימי מברייתא דמסייע ליה ליימי ממתניתין דלא מצי למדחי ממתניתין כדדחי ברייתא וליכא למימר דמתני' איכא לאוקומי בשל הפתק כדמוקי לקמן רבינא ע"כ סוגיא דהכא לא כבידא כרבינא מדלא מוקי ברייתא דמיימי בשל הפתק ותיקן ר"י דגזיזי למה לומר חשיבי טפי ממוכין ואסורים לטלטל יותר ואע"ג דרבא קאמר לקמן דאפילו גזיזי למה לומר נהן מטלטלין אין לחוש אי פליגא אדאבי דהכא כיון דלא קיימא לקמן מילתיה דרבא ולמאי דמשני רבינא מילתיה דרבא ומוקי מתניתין בשל הפתק ודרבא בשאין של הפתק אומר רשב"א דה"ג מיידי כמוכין של הפתק ולא פליגא דרבא דלאכזי אך ק"ק דמאי משני כסמוך מהו דתימא חזי למנא עליהו כיון דמיידי בשל הפתק היכי ס"ד דשרי לטלטל משום דחזי למנא עליהו: ה"ק אם י"א טמן אין מבייבין אותו. אמוכין קאי ולא אחיזי למה לומר דגזיזי למה לומר דאין מטלטלין: ה"א בחדתי דא בעתיקי. אומר ר"י שאם נתקו חוטי הסרבל אם הנקב רחב ויכול להכניסם בלא טורח שרי כיון דעתיקי וכלכד שיתנס צענין זה שלא יהא לחוש שמא יתקע דצענין שהוא גרלות לתקוע ולקשור נראה דאסורין להחזיר כדאפרינן גריס כל הכלים (דף קכ"ג): המורת שידה מיהא ומגדל גזירה שמה יתקע: וכי